

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 256/2024-83

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ľuboša Szigetiho a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Františkom Baraniakom, advokátom, M. R. Štefánika 1824/43, Dolný Kubín, proti uzneseniam Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 14Co/72/2023-517 zo 4. augusta 2023 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/173/2023 z 24. januára 2024 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 22. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv vlastníť majetok a nebyť obmedzený vo vlastníckom práve bez primeranej náhrady podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 a 4 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 2 listiny a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru rozhodnutiami v civilnom spore o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

II.

2. Na návrh žalobcu bolo po zmene uznesenia okresného súdu z 2. júna 2023 ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením krajského súdu zo 4. augusta 2023, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 25. augusta 2023, nariadené neodkladné opatrenie, ktorým bolo sťažovateľovi uložené, aby sa na svojich pozemkoch zdržal a na nich vykonal viacero činností tak, aby žalobcovi umožnil prevádzku špeciálnej dráhy železnice a užívanie drevenej haly. Zároveň bolo žalobcovi uložené, aby do 45 dní podal žalobu, ktorou sa proti sťažovateľovi bude domáhať určenia práva zodpovedajúcemu vecnému bremenu k jeho pozemkom. Podľa krajského súdu týmto jeho rozhodnutím sa konanie nekončí, a preto ani nerozhodol o náhrade trov konania.

3. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Porušenie práva na spravodlivý proces vyvodil z nedostatočného odôvodnenia uznesenia krajského súdu, nesprávneho výkladu noriem o neodkladnom opatrení, jednostranného hodnotenia dôkazov a neprihliadnutia na ním predložené dôkazy. Tvrdil, že uznesenie je arbitrárne a materiálne nevykonateľné. Nesprávne právne posúdenie identifikoval v odklone od judikatúry (5Obo/36/2008), keď bol toho názoru, že neodkladné opatrenie je neprimerané, a v tom, že mu bolo uložené odstrániť legálnu stavbu z vlastného pozemku.

4. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľa podľa § 447 písm. c) CSP odmietnuté bez vecného prieskumu uznesenia krajského súdu, keďže smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné. Neprípustnosť dovolania z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd vyvodil z toho, že uznesenie krajského súdu nie je rozhodnutím vo veci samej a ani rozhodnutím, ktorým konanie končí, tak ako to predpokladá § 420 CSP. Pritom poukázal na svoje kvalifikovane publikované rozhodnutie R 19/2017. V súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP najvyšší súd vychádzal z toho, že krajský súd v uznesení o neodkladnom opatrení podľa § 336 ods. 1 CSP žalobkyni uložil podať určovaciu žalobu. Pritom poukázal na množstvo rozhodnutí (1Cdo/188/2017, 2Cdo/96/2017, 3Cdo/157/2017, 4Cdo/149/2017, 5Cdo/77/2017, 6Cdo/176/2017, 7Cdo/56/2018, 8Cdo/83/2017, 5Obdo/10/2018), podľa ktorých rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej len vtedy, ak sa ním konanie končí, teda naň nenadväzuje konanie o žalobe. Vysvetlil, že nejde o neodkladné opatrenie, ktoré by sa stalo vecou samou, keďže nejde o neodkladné opatrenie po skončení konania a ani pred jeho začatím konania, ktorému nenasleduje žaloba.

III.

5. Podľa sťažovateľa najvyšší súd nesprávne a v rozpore s vlastnou rozhodovacou činnosťou posúdil charakter napadnutého uznesenia krajského súdu tak, že voči nemu nie je prípustné dovolanie. Ďalej, tak ako v dovolaní, poukazuje na vady uznesenia krajského súdu zakladajúce porušenie jeho práva na spravodlivý proces, z čoho následne vyvodzuje, že uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jeho ústavných práv. Sťažovateľ zastáva názor, že jeho ústavná sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu je podaná včas, keďže proti nemu podal dovolanie ako mimoriadny právny prostriedok a rozhodnutie o odmietnutí dovolania mu bolo doručené 4. februára 2024, keď podľa § 124 štvrtej vety zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) začala plynúť lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu.

IV.

6. V prípade uplatnenia dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku spôsobilého zabezpečiť ochranu práv sťažovateľa, následne však odmietnutého dovolacím súdom pre neprípustnosť, je lehota na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu. To však neplatí v prípadoch, v ktorých je neprípustnosť dovolania daná zo zákona, kde

dovolanie nemožno považovať za účinný prostriedok nápravy (III. ÚS 674/2014). V prípade sťažovateľa bolo dovolanie vylúčené zo zákona, konkrétne podľa § 420 CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, a podľa § 421 ods. 2 CSP, podľa ktorého dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP, pričom podľa § 357 písm. d) odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Tieto ustanovenia zákona vylučujú prípustnosť dovolania proti uzneseniu krajského súdu, a preto jeho podanie nemá vplyv na plynutie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu (II. ÚS 91/2019, III. ÚS 259/2020, IV. ÚS 501/2020).

7. V rozsahu proti uzneseniu krajského súdu je tak ústavná sťažnosť, ktorá bola podaná 22. marca 2024, podaná oneskorene a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Lehota dvoch mesiacov na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 prvej vety zákona o ústavnom súde proti uzneseniu krajského súdu na základe § 62 zákona o ústavnom súde použiteľného § 121 ods. 3 CSP a § 124 prvej vety zákona o ústavnom súde začala plynúť 25. augusta 2023, keďže v tento deň bolo sťažovateľovi doručené uznesenie krajského súdu. Táto lehota, na plynutie ktorej nemalo vplyv podanie dovolania sťažovateľom, na základe § 62 zákona o ústavnom súde použiteľného § 121 ods. 3 CSP uplynula 25. októbra 2023.

8. Argumentácia sťažovateľa vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sa obmedzuje na tvrdenie o tom, že najvyšší súd nesprávne a v rozpore so svojou vlastnou rozhodovacou činnosťou posúdil uznesenie krajského súdu tak, že voči nemu nie je prípustné dovolanie. Tak tomu zjavne z už uvedených dôvodov nie je, a preto je ústavná sťažnosť v rozsahu proti uzneseniu najvyššieho zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. mája 2024

Robert Šorl
predseda senátu